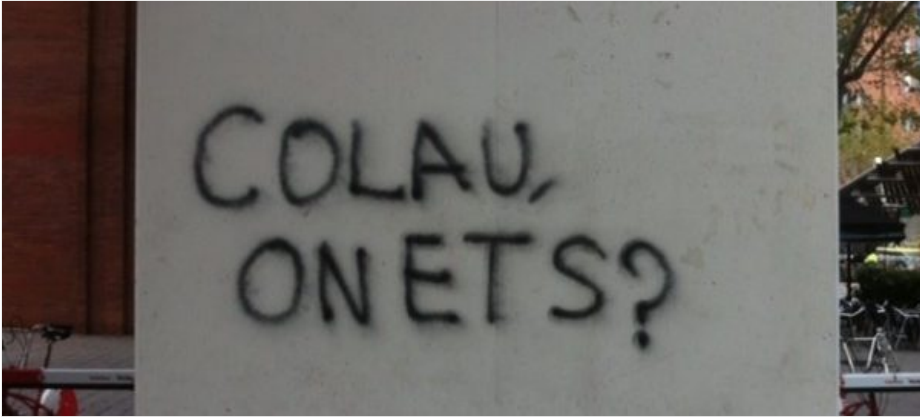

OPINIÓ > MAIL OBERT

A les barricades culturals!

«Ada Colau, desapareguda en el debat cultural, avergonyida potser d'haver deixat la responsabilitat en mans dels socialistes i de les seves pràctiques directament reprovables»

Per: [Joan M. Minguet Batllori](#)

🕒 09.11.2016 22:00

Sense anuncis

Favorit

Que ningú no s'espanti! O sí? El pamflet és un to literari a reivindicar quan la situació ho requereix i les barricades culturals han de vessar d'idees, de gestos i de saviesa. Almenys, si ho sabem fer bé. Al meu entendre, hem arribat a un carreró sense sortida en la situació de la cultura catalana. Aquest dimarts proppassat, tal com [informava](#) Montserrat Serra, una representació molt àmplia del sector cultural va cridar 'prou' a les polítiques (o, més aviat, a la inexistència de polítiques) de cultura per part de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona. Hem tocat fons i els primers que ho hem de denunciar som els qui ens dediquem a la creació, al pensament, a la docència, a la gestió..., no per reclamar prebendes, sinó per marcar unes línies de joc realment democràtiques. És el moment d'arravatar-se.

Hem tocat fons, acabo d'escriure. Hi ha gent que no ho percep, perquè la cultura no li interessa o no troba que sigui cap prioritat. O això es pensen, encara que no sigui veritat perquè no deuen pas voler que els seus fills siguin uns ignorants. Però arribem a un temps de col·lapse després d'uns quants anys en què la política institucional s'ha caracteritzat per la desídia, l'abúlia, el desinterès i la pràctica dels amiguismes. I és clar que l'art i la literatura, la creativitat en general, no han de dependre de l'estat, però tothom sap que la cultura catalana no podrà desplegar-se mai com li pertoca (cap endins i cap enfora) si les institucions viuen al marge –si no a la contra– dels professionals i, consegüentment, dels espectadors.

La cultura és de tots, en primer lloc dels qui la treballen, dels actius que possibiliten unes obres literàries, escèniques, cinematogràfiques, visuals, etc. En segon lloc, d'aquells ciutadans que volen tenir un paper actiu en el consum cultural, que discuteixen críticament amb gestors, programadors, teòrics i artistes. Hem de persuadir la societat catalana que l'espectador passiu en cultura és tan nociu com el qui deixa de participar en la vida pública. Alguna cosa hem fet malament tots plegats si hem aconseguit que Catalunya sigui un país més viu que mai, amb un debat intens entre fer un nou estat o no, però hem deixat que totes les discussions se centrin en temes econòmics i legals. Quina cultura volen els partits independentistes d'esquerra? Quina cultura volen els comuns? De la resta, ja ho sabem: amb els qui han governat fins ara (convergens i socialistes), ja no podem fer res més sinó cridar socors ben fort, com deia un personatge d'una pel·lícula de Nunes.

D'això tracta el manifest que un bon conjunt d'associacions culturals i d'individus va presentar: és un toc d'alerta. Jo, més abraonat, prefereixo parlar de barricades. Perquè és el to que es mereixen els responsables de l'Ajuntament de Barcelona. En primer lloc, Ada Colau, desapareguda en el debat cultural, avergonyida potser d'haver deixat la responsabilitat en mans dels socialistes i de les seves pràctiques directament reprovables: la periodista Maria Palau informava ahir que Xavier Marcè, un mer assessor de Collboni, és present en els consells d'administració dels equipaments més importants de la ciutat en nom de l'ajuntament. Com ho podem tolerar? Per acabar-ho d'arrodonir, divendres passat s'inaugurava la nova programació de la Virreina, amb dues exposicions esplèndides, sota la direcció de Valentín Roma, que va guanyar un concurs de direcció encara sota el mandat de Berta Sureda. A la inauguració no hi van assistir ni l'alcaldesa ni Collboni. Jo, almenys, només hi vaig veure Juanjo Puigcorbé, que, inversemblantment, a l'ajuntament és a l'oposició. Ni ells mateixos no es creuen un equipament de cultura transformadora, ai las!

I a la Generalitat? Els desistiments i les relliscades hi són constants: una campanya de foment de lectura que és denunciada fins i tot pels llibreters i les associacions d'escriptors; queixes contundents del gremi de galeristes; una conselleria atapeïda de vicaris del partit... Santi Vila té una sort immensa amb el cas de Sixena: pot embolicar-se amb la bandera i fer creure als ingenus que la cultura catalana li interessa molt. Però és una conselleria tancada en si mateixa, que no fa ni deixa fer.

I ara, què? Els partits polítics han de dir a la societat quin pla tenen per a la cultura del seu poble. I l'han de debatre amb els professionals; és el mínim que hem d'exigir, és el que fan en totes les altres àrees del govern. Ja n'hi ha prou de dirigismes especulatius. Ara ja no és una cosa de diners, de pressupostos i de crisis financeres. No em vull posar ridícul, però ha arribat un moment en què ens hi juguem la dignitat. Els treballadors de la cultura i els qui formem estudiants en matèries artístiques i filosòfiques hem de fer un crit, per més antipàtic que sigui cridar. Recordeu que l'alternativa al xiscle, a la protesta, és el silenci. I ja hem vist que això ens porta a la mendicitat cultural com a comunitat.